

Resumé

Disertační práce vychází z pojetí překladu jakožto estetického postoje, jenž se neomezuje na překládání z jednoho jazyka do druhého, nýbrž stojí v základu určitého typu původní tvorby. Pro tento typ estetického postoje, jenž sdílí některé základní rysy, postupy a hodnoty s překladem, práce zavádí označení „překladatelská poetika“. Tento typ poetiky je zkoumán v básnickém a překladatelském díle americké básnířky Elizabeth Bishopové (1911–1979). Zkoumání její celoživotní překladatelské práce tvoří východisko a kontext pro formulaci základních principů „překladatelské poetiky“ Elizabeth Bishopové a následně pak pro interpretaci jejích básnických textů. Po podrobné chronologické analýze všech jejích překladů (ze staré řečtiny, francouzštiny, portugalského a španělštiny) následuje nástin hlavních poetických principů, jež lze nalézt jak v jejích překladech, tak v původní tvorbě, a podrobný rozbor (close-reading) výběru z básní Bishopové, který zkoumá uplatnění těchto principů v konkrétních textech. Hlavní rysy „překladatelské poetiky“ Elizabeth Bishopové (zájem o setkávání a o prostor hranice; napětí mezi dominancí a submisí a mezi postavením vně a uvnitř; citlivost vůči pluralitě hlasů a perspektiv; důraz na dialog a interakci; neustálá pochybnost a váhavost daná vědomím nemožnosti dosáhnout dokonalosti; důraz na hledání, na proces, nikoli na výsledek) pramení z principu setkávání s druhým a otevřenosti vůči druhému, a lze je nalézt v různých rovinách jednotlivých textů, od roviny tematické a roviny prostoru, přes konkrétní motivy a obrazy, až po jazyk, rétoriku a formu. Zamýšlený přínos práce je trojí: za prvé představit komplexní pohled na Bishopové celoživotní překladatelské dílo, za druhé nabídnout nový pohled na poezii Elizabeth Bishopové jejím zasazením do kontextu překladu, a za třetí, na obecnější rovině, nastínit typ „překladatelské poetiky“.